

SANDRA BROWN

ZRADA

Za každou pravdou sa skrýva temná lož

**SANDRA
BROWN**

ZRADA

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Darina Maláková
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Sandra Brown: Sting, ktorý vyšiel
vo vydavateľstve Grand Central Publishing,
a division of Hachette Book Group, Inc., New York 2016,
preložila Barbora Andrezálová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti
sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami
a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

By arrangement with Maria Carvainis Agency, Inc. and P. & R.
Permissions & Rights Ltd. Translated from the English STING.
First published in the United States of America by Grand Central Publishing,
a division of Hachette Book Group, Inc.

Copyright © 2016 by Sandra Brown Management, Ltd.

All rights reserved

Translation © Barbora Andrezálová 2019

Cover Design © Barbara Baloghová 2019

Cover Photo © Shutterstock

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2019

ISBN 978-80-220-2187-6

PROLÓG

Presne dvadsaťdva minút pred tým, ako sa Mickey Bolden stretol so Stvoriteľom, si hodil do úst hrst pukancov a povedal: „Do baru vošla žena.“

Shaw Kinnard, ktorý sa hrbil na barovej stoličke vedľa Mickeyho, mlčky hľadel do svojej tequily. Párkrát znudene zakrúžil pohárikom a utrúsil: „A čo?“

„A nič.“

„To má byť nejaký vtip?“

„Nie je to žiadny vtip. Vôbec to nie je smiešne.“

Shaw sa razom prestal nudiť, akoby ho niekto pichol špendlíkom. Zvrtol hlavu a pozrel na Mickeyho.

Mužove oči neboli väčšie ako dve sušené hrozienka, napoly zakryté tukovými včkami, ale Shaw aj tak dokázal sledovať ich pohľad z jedného konca baru na druhý. Najradšej by sa pozrel sám, no odolal pokušeniu a neodtrhol zrak od partnerovej spuchnutej tváre. Desil sa odpovede, no predsa sa spýtal: „Nejaká konkrétna žena?“

„Veľmi konkrétna. Naša žena.“

„Ona je tu?“

„Tak ako tu ja pred tebou sedím.“ Mickey si z rúk oprášil pukancovú soľ. „V tejto chvíli na jednej hodine nad tvojím pravým plecom. Sadá si na stoličku tam, kde sa bar zatáča, takže sa neobracaj, lebo je tvárou k nám.“

Mickeyho úškrn naznačoval, že sú obaja muži zahľbení do príjemného nenúteného rozhovoru, no v skutočnosti bol pre nich príchod Jordie Bennettovej ako zásah elektrickým prúdom.

„Tak týmto sa môže všetko kráľovsky posrať,“ zašomral Shaw. „Je sama?“

„Prišla sama.“ Mickey žmurkol jedným spuchnutým okom.

„Ale noc je ešte mladá.“ S tým úškrnom v tvári bol ešte škaradší, ak to vôbec bolo možné.

Shaw sklopil zrak späť do pohárika s tequilou Patrón Silver. „Myslíš, že nás odhalila?“

„Nie. Ako by mohla?“

„Tak čo tu, dopekla, robí?“

Mickey neurčito mykol plecami. „Možno len dostala chuť na drink.“

„A akurát v deň, keď sme prišli do mesta?“

„Už som zažil aj podivnejšie náhody.“

„Ja som z takýchto podivných náhod dosť nervózny.“

„Lebo nemáš také skúsenosti ako ja,“ vyhlásil Mickey.

Shaw si ho s neskrývaným pohrdaním premeral. Takáto namyslenosť bola totiž hlúpa a nebezpečná. „No tiež nie som úplný nováčik.“

„Tak by si mal vedieť, že ak sa na ceste vyskytne prekážka, treba si zachovať chladnú hlavu.“

„Prekážka? Toto je hotová priepasť.“

„Možno, ale kým nezistíme viac, budem sa na to pozeráť ako na podivuhodnú náhodu a nebudem robiť unáhlené závery, ktoré by boli zrejme mylné. Také veci sa stávajú. Aj tie najlepšie plány sa občas zvyknú posrať. Niekedy musíš ísť skrátka s prúdom a improvizovať.“

„Áno? A čo keď tá ten prúd odnesie až niekam do žumpy?“

„Upokoj sa, človeče,“ utrúsil Mickey lenivo. „Všetko je v pohode. Len sa tu tak normálne rozhliada. Vôbec sa netvári, že by niekoho hľadala. Práve cezo mňa prešla pohľadom, a nič. Žiadna veľavravná iskra v tých jej belasých očiach.“

Shaw si zdvihol pohár k perám. „To preto, lebo si škaradý ako noc.“

„No tak, je veľa žien, ktorým sa páčim.“

„Keď myslíš.“ Shaw do seba obrátil zvyšok tequily a pozrel smerom k objektu ich záujmu, ktorý práve ďakoval barmanovi za pohár bieleho vína, čo položil na bar.

Ona bola tým dôvodom, prečo boli dnes s Mickeym tu – v tomto zapadákovom kdesi na juhu strednej Louisiany, nie tu ako v miestnom pajzli na blatistom brehu pomalej rieky. Ani nevedel, či sa táto búda z vlnitého plechu vôbec nejako volá. Nad dverami z vonkajšej strany blikal len červený neónový nápis BAR.

Vo vzduchu sa vznášal cigaretový dym zmiešaný s potom robotníkov, ktorí tvorili väčšinu miestnej klientely. Z jukeboxu, ktorý vyzeral, akoby mal za sebou už dvadsať hurikánov, hučalo akési miestne blues.

On a Mickey sem s tým spusteným výzorom bez problémov zapadali. Nebolo to však miesto, kde by človek čakal niekoho ako Jordan Elaine Bennetová, pre rodinu a kamarátov známa ako Jordie. A predsa tu bola. A pila biele víno, kristepane. Na mieste, kde sa nalievalo len pivo a tvrdý chľast, si nemohla dať nič nápadnejšie.

Mickey si z plastovej misky nabral ďalšiu hrst pukancov. „Myslíš, že jej prítomnosť tu nie je náhodná?“ zamumlal s plnými ústami.

„Netuším,“ zašomral Shaw. „Len z toho skrátka nemám dobrý pocit.“ Na znak vďaky kývol hlavou čašníkovi, ktorý mu bez slova dolial tequilu a Mickeymu otvoril ďalšiu fľašu piva.

Ten si hneď odpil a zažmúril smerom k opačnému koncu. Prehltol, odgrgol si a pomedzi to utrúsil: „Možno je len na love.“

Shaw pochybovačne zdvihol obočie. „Myslíš na love chlapa?“

„A prečo nie?“

„Ona nie je ten typ.“

Mickey sa zachechtal a štuchol Shawa lakťom. „Všetci sme ten typ.“

„To hovoríš z vlastnej skúsenosti?“

Mickey premúdrene prikývol. „Že ich je ťažko dostať? To je len typický ženský výmysel, aby sme sa trochu snažili.“

Shaw chvíľu premýšľal nad jeho slovami, potom zdvihol pohárik a kopol do seba ďalšiu tequilu. Rázne ho položil na barový pult, sklúzol z barovej stoličky a uistil sa, že mu spodný okraj košele zakrýva rukoväť pištole v puzdre na opasku.

Mickeymu zabehlo pivo. „Kam chceš...“

„Otestovať tvoju teóriu, tučko.“

„Nemôžeš... Ona...“

Shaw však nechal jachtajúceho Mickeyho za sebou.

Ako pomaly kráčal okolo radu barových stoličiek, upierali sa naňho zvedavé pohľady oboch pohlaví. Niektoré ženy si ho premeriavali zamyslene, iné ho doslova pozývali očami. Ale on nemal záujem a nevenoval im ani len jediný úsmev. Muži hľadeli chladne, tvrdo a vyzývavo. Všetci však odvrátili zrak ako prví.

Bol na to zvyknutý.

Nikto ešte nenabral dosť odvahy na to, aby si sadol na prázdne miesto vedľa Jordie Bennettovej.

Domáci zrejme vedeli, že sú mimo jej ligy. Zjavne tak vyzeral aj Shaw, lebo keď sa dostal bližšie a na krátky okamih zachytil jej pohľad, bez záujmu obrátila tie belasé oči späť k poháru s vínom. Žiadna zmena vo výraze tváre ani v držaní tela. Ani len brvou nepohla.

Jordie Bennettová bola jednoducho nedostupná.

S takou tvárou a postavou si mohla vyberať. Pri pohľade na ňu jednoducho neostal žiadny muž chladný.

Čo bolo dosť nahovno.

Shawa totiž najali na to, aby ju zabil.

1. kapitola

Tri dni predtým sa Shaw slnil pri zařírovomodrom bazéne. Sledoval, ako dve dievčatá hore bez šantia v plytšej polovici, a sfkal pritom farebný koktail z vysokého pohára ozdobeného kvetom ibišteka. Skrátka si naplno užíval hedo-

nistický život, ktorý si človek mohol kúpiť za nové peniaze v starom Mexiku.

Bol hosťom vo vile, ktorá stála na útese s výhľadom na Mexický záliv. Jej štukové múry vyčnievali z džungle pokrývajúcej celý svah, čo sa na úpätí menil na piesočnatú pláž. Prepychové sídlo patrilo mužovi, ktorého mal Shaw neskôr v tú noc popraviť.

Keď však podvečer sledoval šantiace dievčatá a popíjal svoj drink, ešte o tom nevedel.

Po bazénovej párty mali hostia nejaký čas na to, aby sa odobrali do svojich izieb a prezliekli do večerných šiat. Nasledovala koktailová hodinka a po nej štvorchodová večera, ktorú podávala čisto mužská obsluha v dokonalých naškrobených uniformách, bielych rukavičkách, s čiernymi pištoľami v puzdrách na páse. Na záver sa podával sladký dezert podľa výberu hostí, likér, drogy a dievčatá.

Kým si Shaw vyberal, čo si dá, zazvonil mu telefón. Ospravedlnil sa, že má hovor, a odišiel s terasy do jednej z otvorených miestností, ktorými sa na ňu vchádzalo. Pracovňa bola zariadená naozaj opulentne. Až príliš. Svedčala o nedostatku majiteľovho úsudku a záľube v mladíckej pompéznosti.

Shaw zdvihol hovor s lakonickým: „Áno?“

Ozval sa chrapľavý hlas: „Viete, kto som?“

Mickey Bolden.

Shaw sa celé mesiace snažil pôsobiť čo naj dôveryhodnejšie, aby sa s nájomným vrahom mohol osobne porozprávať. Bolden napokon predsa len súhlasil so stretnutím, na ktorom obaja mimoriadne ostražito sledovali okolie, no najmä seba navzájom. Shaw starostlivo zakódovaným jazykom vyrozprával Mickeymu svoj životopis a nevynechal isté špeciálne zručnosti a skúsenosti.

Zrejme to bola Mickeyho nutkavá potreba vychvaľovať sa, ktorá napokon prevážila a presvedčila ho, že Shaw je dosť kompetentný. Ich posedenie pri káve zakončil s tým, že sa Shawovi ozve, keby niekedy potreboval jeho služby. To bolo

pred šiestimi mesiacmi. Shaw sa už takmer vzdal nádeje, že sa s ním ešte niekedy skontaktuje.

„Stále chcete prácu?“

Kinnard pozrel na terasu, na ktorej posledný chod s dezertom plynulo prešiel do neviazaných orgií. „Nejaký sólo projekt?“

„Pracovali by ste so mnou.“

„To musí byť niečo špeciálne.“

„Chcete to alebo nie?“

„Aký bude môj podiel?“

„Pôjdeme fifty-fifty.“

To bola naozaj férová ponuka. „Kedy ma potrebujete?“

„Vo štvrtok.“

Bol práve utorok večer a Shaw teda nemal veľa času na to, aby si porobil, čo mal, a dostal sa v dohodnutý čas do New Orleansu.

Mal na Mickeyho Boldena aspoň sto ďalších otázok, ale nechcel prísť o takúto skvelú príležitosť. Určite sa čoskoro dozvie všetky detaily, a tak skrotil svoju zvedavosť a odvetil mu, že sa naňho môže spoľahnúť.

Vyžadovalo si to zručnosti a zopár obratných manévrov, no v Mexiku sa mu napokon v tú noc podarilo dokončiť jeho prácu a po hodinách mučivého cestovania dorazil do Louisiany, dokonca ešte s rezervou. Včera mali s Mickeym stretnutie a dnes ráno spolu dorazili do Tobiasu.

Celý deň strávili skúmaním okolia a vymýšľaním stratégie, ako najlepšie zabiť Jordan Elaine Bennettovú, majiteľku Extravaganzy, najvyhľadávanejšej eventovej agentúry v New Orleanse. Bola sestrou a jedinou žijúcou príbuznou Joshuu Raymonda Bennetta, jedného z najhľadanejších podvodníkov.

S Mickeym celý deň sledovali Jordie po meste, kým si ona vybavovala svoje každodenné záležitosti. Čosi po šiestej večer sa vrátila domov. Čakali tri hodiny, ale už sa neobjavila. Presvedčení o tom, že sa rozhodla stráviť pokojný piatkový

večer doma, sa pobrali do miestneho bistra na večeru. Nad tuhým steakom s masnými hranolčkami mu Mickey predostrel svoj plán vraždy.

Keď mu deň predtým povedal, kto bude ich cieľom, Shawa to dosť prekvapilo. Nevedel sa ubrániť pocitu, že v tom bol nejaký osobný záujem. „Prečo zajtra?“

„Prečo nie?“

„Zdá sa mi to trochu narýchlo. Myslel som si, že ju budeme ešte pár dní sledovať, aby sme sa lepšie zžili s jej rozvrhom, a potom si vyberieme najlepšie miesto a čas.“

„Čas nám už určil Panella,“ odvetil Mickey a pustil sa do steaku. „A zákazník má vždy pravdu. Chce, aby sme to urobili zajtra, tak to urobíme zajtra.“

„Čo ho tlačí termín?“

„Vyzerá to tak.“

Po večeri sa rozhodli, že to zlé jedlo spláchnu nejakým drinkom, kým sa vydajú na hodinovú cestu späť do New Orleansu. Tento bar im odporučil pomocný čašník z bistra, ktorý zjavne nemal príliš vysoké nároky.

Účelu však poslúžil dobre, lebo na takýchto miestach sa každý staral len o seba.

Rozhodne to robila aspoň Jordie Bennetová. Ako Shaw kráčal pozdĺž baru smerom k nej, tak veľmi sa sústredila na pohár s vínom, akoby ho chcela pohľadom premeniť na šampanské. Keď došiel až na koniec baru, nespomalil, len prešiel okolo nej a zacítil jej parfum. Bola to korenistá vôňa. Niečo exotické, ťažko opísateľné, čo by prinútilo každého muža podísť k nej a ovoňať jej každý centimeter tela, až kým by nenašiel zdroj.

Shaw sa však nezastavil, kým nedorazil k svietiacemu jukeboxu značky Wurlitzer pri stene. Postavil sa priamo do žiary jeho pestrofarebných neónových trubičiek a rukou sa oprel o zaoblený vrch. Bol mierne naklonený, takže kým si prechádzal ponuku pesničiek, mohol popritom úkosom pozerať na Jordie.

Keď si odpila z vína, všimol si jej plné pery, ktoré boli určite objektom nemravných snov nejedného chlapa. Potom položila pohár späť na barový pult a oprela si naň ruku. Dlhé štíhle prsty. Žiadne prstene. Lak na nechtoch taký bledý, že Shaw nechápal, načo strávila v to popoludnie hodinu v nechtovom štúdiu. Jednoduché hodinky s hranatým ciferníkom a remienkom z hnedej krokodílej kože boli viac praktické ako pekné, ale určite za ne dala toľko ako za slušné ojazdené auto.

Spod jednoduchej bielej blúzky bez rukávov jej vykúkalo saténové ramienko podprsenky, napoly zakryté dlhými prameňmi mahagónových vlasov, ktoré tiež vyzerali ako ten najjemnejší satén. K obtiahnutým džínsom si obula sandále na vysokom opätku. Ako tak sedela na barovej stoličke, jej zadok vyzeral naozaj šťavnato.

Nebol jediný, kto si to všimol. Zjavne zaujala aj jedného mladíka, aspoň o desať rokov mladšieho od nej a o dvadsať od Shawa, ktorého práve pri neďalekom biliardovom stole provokovali jeho kamoši. Povzbudený whisky a vyprovokovaný ich poznámkami sa napokon vybral k prázdnej barovej stoličke vedľa nej.

„Smiem?“

Na pulte ležala jej malá červená kabelka, nie väčšia ako listová obálka, so striebornou retiazkou. Prisunula si ju bližšie k sebe a dovolila tomu truľovi prisadnúť si.

Možno mal Mickey pravdu a naozaj bola na love. Napriek tomu jej pohľad na toho potenciálneho Rómea nenaznačoval, že by ho poznala alebo nebodaj pozývala. Shaw si bol takmer istý, že ju ten zelenáč dokáže akurát tak vytočiť.

Pozrel k Mickeymu, či si aj on všimol, že má Jordie spoločnosť. Všimol. Prasacia tvár mu očervenela a začal sa potiť. Práve telefonoval. Shaw tušil, kto je na opačnom konci linky. Určite volal s ich klientom a pýtal sa, ako majú pokračovať, keď sa tu slečna Bennettová znenazdajky objavila a zhatila im plány.

Potom obrátil pozornosť späť k nepravdepodobnému romániku. Bolo to presne tak, ako čakal. Jordie čoraz nervóznejšie odpovedala ožratému mladíkovi, ktorý ledva artikuloval. Zjavne si o sebe myslel, že je pre ženské pohlavie doslova neodolateľný. Čo vôbec nevidel, že je úplne mimo jej ligy? Na druhej strane, nečudoval sa mu, že to aspoň skúsil. Keby ju pretiahol, mohol by sa tým chváliť do konca života.

Vtom Shawovi pristála na pleci čiasi ruka. Automaticky sa načiahol po pištoľi.

„Upokoj sa,“ zavrčal Mickey, „to som ja.“ Ukázal na zoznam skladieb. „Majú tu nejakého Merla Haggarda?“

Shaw si prešiel zopár položiek v ponuke. „S kým si telefonoval?“

„Čo myslíš?“

„A čo hovoril?“

„Polovicu času nadával a potom povedal, že začína byť nejaké dusno a máme sa rozdeliť. Akože teraz.“ Nenápadne kývol hlavou k scénke, ktorá sa odohrávala za ním. Opilec sa nakláňal tak blízko k Jordie Bennettovej, že ledva udržiaval rovnováhu. „Čo teraz robia? A čo on? Myslíš, že by nás to malo znepokojovať?“

Shaw ich chvíľku sledoval a potom pokrútil hlavou. „Chce sa jej len dostať do nohavičiek.“

„Si si istý?“

„Áno.“

„Dobre. Tak poďme.“ Mickey sa odvrátil od jukeboxu a vybral sa k východu.

Shaw ho rýchlo dobehol a odolal pokušeniu obzrieť sa ešte posledný raz za Jordie Bennettovou.

Len čo boli vonku, zhlboka sa nadýchol a snažil sa pritom uvoľniť napätie medzi lopatkami a vyčistiť si hlavu od toho stuchnutého vzduchu v bare.

Vonku však bolo horúco a vlhko a len o málo sviežejšie ako vnútri v bare. Vybral sa za Mickeym k ich autu, no cítil,

že plec má ešte vždy stuhnuté. Nechali ho na opačnom konci parkoviska, na ploche vysypanej jemným štrkom.

Mickey sa vtisol na sedadlo spolujazdca. Shawovi, ktorý bol v celej tejto záležitosti jeho podriadeným, prischlo šoférovanie. Vôbec mu to však neprekážalo. Keby sa čokoľvek zvrstlo, mal rád vozidlo pod kontrolou.

Strčil kľúč do zapaľovania, ale partner ho zastavil. „Počkaj, ešte nikam nejdem.“

Shawovi sa rozbúchalo srdce. „Prečo nie?“

„Spravíme to tu.“

Pozrel naňho. „Žartuješ?“

„Nie. Panella povedal, že teraz je najlepšie čas.“

„Tak to teda nie je, dopekla,“ vyprskol Shaw a mávol rukou dozadu k baru. „Veď nás tam videli.“

„A to je ďalší dôvod, prečo chcel, aby sme sa do toho pustili hneď.“

„To nedáva žiadny zmysel.“

„Podľa mňa to dáva perfektný zmysel.“

„Iba ak chceš, aby ťa chytili. Ja osobne po tom netúžim.“

„Tak potom sa nedaj chytiť,“ zavrčal Mickey a s námahou si vytiahol pištoľ spod tučného brucha. „To nám radí aj Panella.“

„Jemu sa to ľahko povie. Nejde predsa o jeho krk.“

Mickey naňho úkosom pozrel. „Prvýkrát v akcii a už si vymäkol.“

„Nevymäkol som, len mám rozum. Nevidím jediný dôvod, prečo by sme sa mali tak ponáhľať.“

„Práve som ti to vysvetlil.“

„Áno, ale aj zajtra je deň. Taká bola predsa dohoda.“

„Ale už nie je. Panella si to rozmyslel. V takomto malom meste každý každého pozná. Rýchlo sa rozchýri, že prišli nejakí dvaja cudzinci.“

„Dobre, tak s tým môžeme počkať, kým sa nevráti do New Orleansu.“

„To môže trvať celé dni. Nechodíeva tam pravidelne. Na-

vyše často pracuje mimo domu. V každom prípade to však nie je naše rozhodnutie. Panella vravel, že ju máme odstrániť. Najmä teraz, keď sme sa ocitli pod tou istou strechou ako náš cieľ.“

Shaw tie dôvody chápal, ale nepáčiło sa mu to. Ani trochu sa mu to nepáčiło.

Mickey rozprával ďalej: „Tak ako ty, aj Panella sa bojí, že jej dnešná prítomnosť v bare nemusí byť náhoda.“

„To som len tak trepol. Určite je to iba taká nešťastná zhoda okolností. Nemá o nás predsa odkiaľ vedieť.“

„Nech už je to, ako chce, Panella povedal, že to máme urobiť teraz, takže...“ Aby zdôraznil, že to myslí vážne, natiahol si pištoľ, aby bola pripravená rovno strieľať.

Shaw si uvedomil dve veci: jeho názor nemal žiadnu váhu a akékoľvek ďalšie námietky boli zbytočné. „Doriti.“ Aj on vytiahol pištoľ z puzdra a obzrel sa dozadu k dverám s blikajúcim neónovým nápisom nad nimi. „Tak ako to chceš urobiť?“

„Počkáme tu, kým nevyjde von. Ak s ňou pôjde aj ten ožratý kretén, dáš ho dole. Ja sa postarám o ňu.“

„A ak vyjde sama?“

„V tom prípade to spravím celé ja,“ odvetil a navliekol si latexové rukavice. Potom druhý pár podal Shawovi. „Vezmeš jej kabelku. Panella vraví, že to má vyzeráť ako pokus o lúpež, čo sa zvrhol. Bežný zločin.“

„Bez akéhokoľvek prepojenia naňho alebo jej brata.“

„Bez akéhokoľvek prepojenia na čokoľvek.“

„Ako keby tomu niekto uveril,“ zamrmlal Shaw.

Mickey sa zachechtal. „To, či tomu niekto uverí, už nie je tvoj problém. Vtedy si už budeš ďaleko odtiaľto, užívať polovicu z tých dvestotisíc.“

„Za to si kúpim nejakú peknú loď.“

„Alebo nejakú sakramentsky dobrú štetku.“

„Ty si fakt zvrhlý, Mickey.“

Znovu sa zachechtal. „Čo už narobím.“

Shaw kútikom oka zachytil pohyb a obzrel sa cez zadné sklo. „Už ide.“

„Je sama?“

Chvíľku počkal, no dvere sa za Jordie Bennetovou zavreli a nikto už nevyšiel. „Hej,“ odvetil.

Keďže budova nemala žiadne vonkajšie osvetlenie, na parkovisku bolo takmer úplne tma. Štíhly biely kosák mesiaca zakrývali machom obrastené konáre duba, čo sa rozťahoval cez tri štvrtiny parkoviska. Na úzkej štátnej ceste nebolo vidieť žiadne blížiac sa svetlá.

Mickey vycítil príležitosť. Otvoril dvere, vystúpil z auta a vykročil tak svižne, že by to od takého tučka človek naozaj nečakal. Mickey Bolden mal zo svojej práce zjavne radosť.

Ale to aj Shaw. Z návalu adrenalínu sa mu rozprúdila krv oveľa viac ako z tých panákov tequily.

Čo najtichšie sledovali Jordie Bennetovú po parkovisku. Bolo plné ošúchaných hrdzavých pikapov, medzi ktorými jej novučký nablýskaný sedan dosť vyčnieval. Odomkla si na diaľku.

Shaw znovu zachytil slabý závan tej jej zvodnej vône a vtom sa zvrtila na päte.

Ich kroky po jemnom štrku neboli zjavne také ľahké, ako si mysleli. Alebo jej možno zvieracie inštinkty prezradili, že jej hrozí smrteľné nebezpečenstvo. Tak či onak, keď zbadala, ako rýchlo sa blížila k nej, prudko sa nadýchla a vytreštila oči.

Mickey rýchlo dobehol k nej a zdvihol pravú ruku s dokonalou presnosťou a smrtiacim úmyslom.

Tlmič na hlavni stíšil výstrel, ale v hrobovom tichu, ktoré panovalo, ostal Shawovi zníeť v ušiach ako požiarne alarm.

Mickey sa zvalil na zem ako vrece cementu a z roztriestej lebky mu začala vytekať krv.

Jordie Bennetová s hrôzou sledovala, ako sa červený potôčik blíži k jej sandálom. Potom zdvihla zrak a pozrela na Shawu, ktorý ešte vždy mieril pištoľou smerom k nej. „Moja odmena sa práve zdvojnásobila,“ povedal.

2. kapitola

Špeciálny agent FBI Joe Wiley si chcel práve sadnúť k pečenému bravčovému, keď mu zazvonil telefón.

Jeho žena Marsha sa zamračila. Musela mu jedlo ohrievať, lebo prišiel domov príliš neskoro na to, aby sa najedol s ňou a s deťmi. Vedela však, že nemá zmysel namietaať, keď povedal „Prepáč, zlato, musím to vziať“ a nato zdvihol telefón.

„Je to dôležité, Hick? Práve som sa chystal večerať.“

„Nerád ťa ruším,“ odvetil agent Greg Hickam a znel naozaj úprimne, „ale áno, je to dôležité. Viem, že by si to chcel vedieť čím skôr.“

Joe venoval Marshi jeden ospravedlňujúci pohľad a vybral sa do druhej miestnosti. „Dobre, počúvam.“

„Pred niekoľkými hodinami našli Mickeyho Boldena mŕtveho v okrese Terrebonne pred nejakým pajzlom, asi pätnásť minút jazdy od Tobiasu.“

V tom okamihu bolo Joeovi jasné, že v dohľadnom čase ho žiadne teplé jedlo nečaká.

Pomaly si prešiel rukou po tvári. „Predpokladám, že to nie je nejaký iný Mickey Bolden.“

„Možno ešte nejaký jestvuje, ale toto je ten, ktorého tak dobre poznáme a máme radi. Teda mali sme radi.“

„Čo to znamená, že ho našli mŕtveho? Asi nezomrel pokojne v spánku.“

„Niektó mu odzadu strelil do hlavy. Odstrelil mu skoro celú tvár.“

„Tak ako vedia, že je to on?“

„Vodičský preukaz, čo mal vo vrecku, bol síce falošný, ale obhliadajúci lekár odobral odtlačky prstov. Miestni zástupcovia boli celí vzrušení, keď zistili, že je prepojený s prípadom Billyho Panellu, a hneď kontaktovali najbližšiu kanceláriu FBI.“

„To máme ale šťastie.“ Joe nazrel cez dvere do kuchyne.

Marsha si sadla za jedálenský stôl oproti jeho prázdnemu miestu, sŕkala ľadový čaj a tvárila sa pritom znepokojene. Tichým hlasom pokračoval do telefónu: „Bolden to schytá blízko Tobiasu akurát v piatok večer, len tri dni po...”

„Po utorku. Musí to mať nejaký súvis.“

„Si si istý alebo len hádaš?“ spýtal sa Joe.

„Som si takmer istý, dopekla. Bola pri tom aj Jordie Bennetová.“

„Čo si to povedal?“

„Že pri tom bola aj...”

„Nechaj tak, počul som ťa, len sa mi tomu nechce veriť. Doriti. Počkaj, ako si to myslel, že bola pri tom?“

„Ona a Mickey Bolden boli v ten istý čas v rovnakom bare.“

„Spolu?“

„Nie, ale odišli len pár minút po sebe. Ona o čosi neskôr po ňom. A teraz sa podrž – jej lexus je ešte vždy na parkovisku. Mickey bol asi meter od neho, keď ho zastrelili.“

„Urobila to ona?“

„To je dosť nepravdepodobné.“

„Prečo?“

„Keby ho zabila, prečo by tam nechávala svoje auto?“

Joe nemal ani tušenia. „Stále mi to nejako nesedí. Povedz mi všetky detaily.“

„Nejaký chlapík v bare sa snažil slečnu Bennetovú zbaliť. Slušne ho požiadala, aby sa stratil, ale keď nepočúval, poslala ho do pekla, schmatla kabelku a odišla. Odvtedy ju nikto nevidel ani o nej nepočul.“

„Kristepane. Povedz mi, že to nie je pravda.“

„Prepáč, ale je,“ odvetil Hick. „Je nezvestná.“

„Myslel som si, že ju miestni chlapi od utorka prísne strážia.“

„Chlap. Jeden. Nuž, vlastne dvaja zástupcovia šerifa, ktorí si striedajú služby. Ten, čo mal nočnú, si poznačil, že o deväť tridsaťdva odišla z domu. Vyzeralo to, že sa vôbec ne-

ponáhľa, a tak ju pokojne sledoval cez celé mesto. Keď však vyšla z centra, poriadne dupla na plyn a podarilo sa jej ho striasť.“

„A išla do nejakého pajzlu?“

„Tam ju videli naposledy. Neukázala sa doma ani v práci. Kancelária aj byt sú zamknuté. Ani sa tam nikto nevlámala. Bezpečnostné alarmy sú zapnuté. Kancelária šerifa sa obáva, že ide o násilný čin...“

„Doriti.“

„... a preto už spustili pátračku po nej a tom chlapovi.“

„Ten, čo ju balil v bare, ju potom prenasledoval von?“

„Nie ten, iný.“

„Aký iný?“

„Mickeyho priateľ.“

„Mickey mal priateľa?“

„Nepredstaviteľné, viem. Podľa svedkov však tí dvaja prišli spolu, dali si pár drinkov a zdalo sa, že si dobre rozumejú. Žiadne nezhody, žiadne zlé vibrácie ani nič podobné. S nikým iným sa nerozprávali a odišli spoločne. Lenže ak ten chlap odstrelil Mickeymu tvár, až takí dobrí priatelia asi neboli.“ Na chvíľu zmĺkol a nadýchol sa. „Takže to je všetko, čo zatiaľ máme. Kvôli tomuto som ťa vyrušil pri večeri. Povedz Marshi, že ma to mrzí.“

„Zaistili miesto činu?“

Agent potiahol nosom. „Detektív z oddelenia vražd, ktorý ma o tom informoval, pracuje mimo okrsku tobiaského šerifa. Zdal sa mi dosť kompetentný. Dorazil krátko po tom, čo to ohlásili, ale ani to nestačilo. Povedal mi, že hneď ako objavili telo a rozsvietili svetlá, rozutekali sa štamgasti z toho baru ako také šváby. Vraj bol aspoň na tucet z nich vydaný zatykač. Porušené podmienky, nedostavenie sa na súd, predaj trávy. Tých zopár, čo tam ostalo, spolu s ostatnými zástupcami šerifa pochytili. Nebolo ich však veľa a odmietajú hovoriť.“

„To sa dalo čakať.“

„Áno, ale navyše sa rozčulujú, že ich zadržali kvôli Josho-
vi Bennettovi. Povedali mi, že keď jeden z ich vyslovil jeho
meno, odpľul si pritom na zem.“

„Predpokladám, že jeho ani Billyho Panellu tam nikto ne-
videl.“

„Len ich zástupcov.“

„Bennettovu sestru Jordie.“

„A Mickeyho Boldena. Vieme, že Panella ho využíval na
špinavú robotu.“

„Vieme, ale nikdy sme to nedokázali,“ namietol Joe.

Pri predstave nespolupracujúcich svedkov a úplne zne-
hodnoteného miesta činu si zhlboka vzdychol a zahrabol
prstami do rednúcich vlasov. „Požiadaj toho vyšetrovateľa,
aby svedkov zadržal, kým si ich nepodáme my. Je mi jedno,
ako hlasno budú protestovať. A daj natankovať vrtuľník.
Stretneme sa na heliporte.“

„Kedy?“

„Práve odchádzam. Pošli na obhliadku miesta činu náš
vlastný tím.“

„To som už urobil, skôr než som ti zavolať. Zrejme tam do-
razia ešte pred nami.“

„Dobre. O chvíľu sa vidíme.“

Joe zložil a vrátil sa do kuchyne. Marsha mu už so stisnu-
tými perami rezignovane pripravovala sendvič so syrom
a šunkou. Cez plece si navliekol popruh s puzdrom na zbraň
a z vešiaka pri zadných dverách si vzal bundu. „Ide o prípad
Panella a Bennett, inak by som sa aspoň poriadne navečeral.
To mäso vonia naozaj skvelo. Dala si tam rozmarín?“

Manželka mu nevrlo strčila sendvič vo fólii do ruky. „Ne-
znášam, keď potme lietaš s tou prekliatou helikoptérou.“

„Ja viem, ale...“

„Aká je vlastne stará?“

„Dost, ale je spoľahlivá.“ Pobožkal ju na pery, no ona mu
to ktovieako neopätovala. „Povedz deťom, že ma mrzí, že
som ich nestihol. Zavolám ti, keď dorazíme.“

„Možno ti nedvihnem,“ odvetila. „Idem pozerať *Top Gun*.“
Cestou k dverám zastal. „To je môj obľúbený film.“

„Viem. A dám si k nemu pukance s dvojitou porciou masla a nejaké dobré víno.“ Škodoradostne sa usmiala. „Bav sa!“

Vrátil sa k nej, naklonil sa bližšie a zašepkal: „Vieš, ktorá časť je moja najobľúbenejšia?“ Chytil ju za prsia a stisol. „Keď si to Maverick s tou ženskou rozďajú.“

Odstrčila ho. „Choď už!“ odbila ho prísne, ale usmievala sa pritom.

Keď Shaw usúdil, že už sú dosť ďaleko na to, aby mohli zastať, odbočil z hlavnej cesty na poľnú cestičku vedúcu kamsi do húštiny. Vypol motor a zhasol svetlá. Na to, čo chcel urobiť, mu postačí aj baterka na mobile. Bol úplne nový, číslo mal len on.

Zasvietil na zadné sedadlo, aby skontroloval Jordie Bennetovú. Usúdil, že je ešte stále v bezvedomí. Odkedy ju tam položil, ani sa nepohla. Nebude však v bezvedomí navždy, preto sa musel pripraviť na nevyhnutné.

Vystúpil a vzal si z kufra všetko, čo potreboval. Potom otvoril zadné dvere a položil mobil na zem, aby mu svietil.

Bola ochabnutá ako vecheť, takže jej dokázal ľahko preložiť ruky aj nohy. Keď zamumlala čosi nezrozumiteľné, okamžite prestal a pokračoval až vtedy, keď si bol istý, že sa naozaj nepreberá. Čím dlhšie bola mimo, tým lepšie preňho.

Aj pre ňu.

Rýchlo jej vyzul sandále, preklínajúc tenučké remienky a elegantné pracky, a potom jej šikovne zviazal ruky aj nohy. Práve sa chystal vycúvať zo zadných dverí, no zastavil sa ešte a odhrnul jej z líca prameň vlasov. Vtom si všimol, že má na tvári fľakance krvi.

„Doriti.“ Určite by ju to zbytočne vyplašilo. Chvíľu to zvažoval a potom usúdil, že zopár minút navyše už nezaváži.

Keď dokončil všetko, čo potreboval, opatrne zavrel zadné dvere a kufor a vrátil sa za volant. Dva mobily – jej a Mi-